

DAN NIEL: IVAN BARTOŠ A JEHO UŽITEČNÍ IDIOTI

- CZ24 News | 21. března 2021

Věřte nebo ne, obsahem Wikipedie je taktéž výraz „Užitečný idiot“. Čekali by jste to? Smůla je, že ho tam zadával a popsal taktéž užitečný idiot a tak se Wikipedie moc nedozvíte. Kdyby ho tak uvedl někdo nepostížený, mohlo by to vypadat například takto:

(přesměrováno ze Stupeň vědění - užitečná idiocie)

Užitečný idiot je lidský jedinec (též skupina lidí), kterého oslovil nějaký zástupný (falešný) cíl (vize) a ve jménu tohoto cíle dobrovolně zasvětil část svého života jeho prosazování. Tuto činnost provádí většinou bezplatně, často velmi angažovaně, přičemž tímto bývá obvykle dosaženo jiného plánovaného cíle, o kterém tento jedinec (skupina) neměl nejmenšího tušení. Méně často užitečnými idioty bývají vybrané osoby, které jsou za prosazování falešného cíle odměňovány. Osudem užitečných idiotů obvykle bývá, že po jejich využití se stávají, pro hlavního iniciátora obou cílů (falešného i skutečného), nežádoucí a podle stupně jejich nepohodlnosti bývají někdy též fyzicky likvidováni, přičemž nezáleží, zda bylo skutečného cíle dosaženo či nikoli.

Užitečným idiotem se za svůj život stane každý. Aspoň jednou. Kdo říká že on ne, tak jím je právě teď. Věc se má dokonce tak, že někteří nešťastníci se tímto nelichotivým titulem mohou pochlubit i vícekrát za život. U tohoto druhu idiotismu je zvláštní, že na věku vůbec nezáleží. Mělo by sice platit pravidlo, že s věkem a tedy s přicházejícím rozumem, by se mělo riziko užitečného idiotismu snižovat, ale není tomu v takové míře, jakou by jste čekali.

Kdyby se vás někdo zeptal, jak poznáte užitečného idiota třeba na ulici, tak mu řekněte, že to není jen tak. Lze ho sice rozpoznat, ale má to dva předpoklady. Prvním předpokladem je, že se zkoumaný jedinec musí nějak projevit. Z ksichtu ho nepoznáte. Musí s vámi hovořit nebo někde napsat své

názory nebo být účasten v nějakém průvodu či nosit na bundě třeba identifikační placku jakéhosi hnutí. Někoho „rozkecat“ nebo podívat se na jeho psí známku je celkem snadné, ovšem není to vše – totiž druhým a velmi zásadním předpokladem je, že potenciálního užitečného idiota nezkoumá také užitečný idiot. Pokud tomu tak je, zkoumaný objekt nelze s určitostí označit resp. neoznačit za užitečného idiota.

Dalším zajímavým znakem lidského druhu s označením „užitečný idiot“ je fakt, že vám nikdy neuvěří, že je tím pravým a nefalšovaným kusem totálního pitomce. Spíše vám uvěří, že je přímý potomek náčelníka Apačů nebo že zítra vyhraje ve sportce. Můžete vyhrožovat, přemlouvat, dokazovat, dokumentovat, zkoušet elektrošoky, můžete cokoli, marně. Životním osudem užitečného idiota si každý musí projít sám a sám také musí potom svůj idiotismus odsoudit. A nebo ho neodsoudí, protože se jedná o případ, že si svým placeným idiotismem přišel na celkem dobré bydlo. Každého věc.

Pokud se právě teď někdo durdí, že on ne a že to jsou všechno bludy, tak ať si vzpomene třeba co dělal v koncem roku 1989 nebo jak potom třeba bohatl na kupónové privatizaci nebo koho volil posledních třicet let a jak to dopadlo. A to je jen posledních třicet let! Prostě máme smůlu. Byli jsme všichni mladí a blbí, stejně jako byli předtím mladí a blbí naši rodiče a před nimi jejich rodiče. Mladí je vůbec nejnáchylnější období stát se 105%ním užitečným idiotem a jen velmi málo komu se podaří toto období překonat bez životní facky. Je otázka, zda takoví vůbec jsou.

Když jsme se tedy konečně dopracovali k rizikové skupině těch nejhroženějších na nemoc užitečného idiotismu - mladých a blbých, trochu u nich zůstaneme. Stejně tak, jako dnešní zdravotnictví se (prý) zajímá o rizikové skupiny seniorů, aby je (prý) ochránili od moderní nemoci kovi19, tak se dnes pokusme ochránit rizikovou skupinu mladých od věčné nemoci užitečného idiotismu. Ano, shora je uvedeno, že je to nemožné a ano, pravděpodobně je to úplně zbytečné, ale za pokus to stojí.

Nemoc užitečného idiotismu sice nebolí, pacient nezvrací, nekulhá a jeho tělesná teplota je normě. Naopak sám sobě se jeví jako zcela zdravý a plný síly a invence. Je šťastný a jeho nemoc ho naplňuje opojnými pocity, že se účastní něčeho, co změní svět. Něco jako adeptka na Miss krásy bezelstně sděluje světu, že by ráda celosvětový mír. Možná ne přímo takové blondaté pocity o míru, ale všichni nemladí, tak jak tu teď jsme, tyto opojné pocity užitečné idiocie velmi dobře známe. Dnešní mladí jen vstupují do téže řeky, tak proč jim neříct, že jsou obelháváni?

Co? Že jsem si dovilil už moc? Že si hraji na chytrého a dost možná jsem sám užitečný idiot?

Ale ne. To že jsou mladí (možná i starší) obelháváni neříkám já. To říká, a dokonce hodně srozumitelně, sám velký Rick Falkvinge.

Cože? Kdo to je?

Ti co neznají kdo je Rick Falkvinge, tak to je zakladatel švédské Pirátské strany. Už je jasné kam zamíříme? Na ty co jsou opojeni idejemi Pirátské strany české, takže: víte o tom, že se Rick Falkvinge se svou Pirátskou stranou dostal v roce 2009 do švédského parlamentu a že o tom v roce 2013 napsal taktickou příručku s názvem Swarmwise? A víte o tom, že čeští piráti krok za krokem jedou podle ní? Že to nevíte? Ale to je chyba! Proč? Protože by z ní hodně lidiček pochopilo, že se stali těmi užitečnými idioty. Rick Falkvinge vám to v ní totiž řekne přímo do očí.

To že Rick Falkvinge napsal Swarmwise je dobré pro něj i pro všechny národy světa, mimo ty, kteří se touto příručkou řídí. Je napsána tak dobře, že jen úplný zanedbánek po jejím přečtení nepozná, že se stal účastníkem hry, které později bude litovat a že byl celkem hnusně obelhán. Možná, aby tady nebylo jen tak plácáno do větru, nechme promluvit samotného autora knihy a s jeho svolením zde

uvedme malou souvislou část z úvodu příručky Swarmwise:

„Pro novou politickou stranu jako švédská Pirátská strana se kritérium úspěchu určí snadno: být zvoleni. Na cestě k tomuto cíli je samozřejmě třeba udělat mnoho malých kroků, a mnoho dalších kroků je třeba udělat i po jeho dosažení (například zůstat zvoleni). Ale je to konkrétní cíl, se kterým lze něco dál dělat.

Podívejme se teď, jak si stojí tento cíl.

Potřebovali bychom kvalitní aktivisty a velké množství voličů. Politika je koneckonců pouze hra čísel. Je to sport provozovaný na veřejnosti pro diváky.

V případě Pirátské strany nám počty příznivců zajišťovalo sdílení souborů. V roce 2006 ve Švédsku asi 1,2 milionu občanů — voličů — sdílelo kulturu a vědomosti v rozporu s kopírovacím monopolem, a neviděli na tom nic špatného, ale státní moc je za to stále aktivně perzekvovala.

Na zvolení do parlamentu je třeba 225 000 hlasů. To znamená, že kdyby se pouhá čtvrtina takto perzekvovaných lidí dostatečně naštvála a nenechala si takové zacházení líbit, Pirátská strana by se dostala do parlamentu. To byl náš cíl, který jsme od prvního dne vyvěsili na svém webu: 225 000 hlasů. Bylo to realistické, bylo to dosažitelné, každý se mohl zapojit a změnilo by to svět.“

V knize je takových upřimných přiznání více, ale i z tohoto jediného úryvku je jasné o co jde. Dále je podrobně popsáno, jak shromáždit lidi, jak je strukturovat, jak udělat, aby pracovali obětavě, bez ustání a hlavně zdarma. Pod vidinou krásných zítřků to jde vždy snadno, protože stačí naivní „hejno“ (tak autor nazval angažované mladé užitečné idioty) opít rohlíkem.

Jiná doba, tatáž řeka pomýlené naivity. Kolik lidí si v ní společně se mnou už máchalo nohy? Nespočet. Dnes v té vodě stojí stoupenci Pirátů (a kdo ví koho ještě) a se zvlhlýma očima očekávají, že po jejich dobytí hradeb se stane něco nádherného. Že se Země otřese, obloha se rozjasní a Slunce už nikdy nezapadne.

Smůla. Obloha se více nerozjasní a v noci bude tma jako vždy. Nic zářného se nestane. Teda něco se stane, ale nic hezkého to nebude. Stejně jak to nebylo hezké, když se v Německu za pomoci užitečných idiotů dostal k moci v roce 1933 Adolf Hitler; stejně jako když v roce 1948 u nás díky nim triumfoval Klement Gottwald; nebo jak se užiteční idioti v roce 2003 rozhodli že vstoupíme do Evropské unie a nebo opět v případě Němců, kteří si v roce 2005 zvolili do křesla Angelu Merkel a od té doby je jí nemůžou zbavit. V dějinách najdete nespočet na vlas podobných případů a pokaždé to bylo tak, že den jejich triumfu, za pomoci nekritického davu užitečných idiotů, byl vždy dnem kouzelným, opojným a šťastným. Dělal se ohňostroje, bouchaly zátky šampaňského a vítězové začali křepčit a volat vivat. Neštěstí spočívalo v tom, že tento šťastný den byl na nekonečně dlouhou dobu jediným a jen do té doby, než přišel další jeden šťastný den...

LIDÉ ČTĚTE!

Čtěte a už nikdy nebudme užitečnými idioty.

Swarmwise - Taktická příručka, jak změnit svět, Rick Falkvinge

ISBN 978-80-260-7487-8

Zdroj: <https://www.czechfreepress.cz>